

Az icike-picike vödör

Volt egyszer egy gyár, amiben tűzoltó felszereléseket gyártottak. Tűzoltólétrát, fecskendőket, sisakot, vödört. Történt egyszer, hogy a futószalagra selejtes termék került. Egy icike-picike vödör, olyan apró, hogy mikor a munkások meglátták, nevetésben törtek ki. Kézről kézre adogatták a kis jószágot, és hamarosan az egész gyár kacagott, de nem csak a munkások ám! A létrák is dőltek a nevetéstől, a fecskendőknél a könnye is kicsordult a vihorászástól, a vödörök pedig hahotázva gurultak összevissza.

- Ügyetlen kis szerzet, veled aztán nem sokra megyünk, legfeljebb tűzhegyi tüzet tudnál eloltani!

A kis vödör szégyenében elhatározta, beveti magát a forró kohóba, hogy normális vödörként szülessen újra. Már rohant is a kohó felé, ahogy a lába bírta. De nagy igyekezete láttán újult erővel harsant fel a nevetés. Zengett a gyár a röhögéstől. A kis vödör elfúló lélegzettel roskadt a padlóra, és szeretett volna a föld alá süllyedni.

Ekkor rettenetes robajjal feltáruult egy vasajtó, és berontott a gyár igazgatója. Az igazgató egy ideje mindig feszült volt, és könnyen dühbe jött. Világszerte ritkult a tűzesetek száma, aminek mindenki örült, leginkább az igazgató, hisz a tűzvédek okozta kár enyhítésére tette fel az életét. Viszont így egyre kevesebb tűzoltó felszerelésre volt szükség, alig fogytak a termékek,

és csőd fenyegette a gyárat. Nem csoda, hogy az igazgató felpaprikázva szólt a munkásokhoz.

- Vért izzadok, hogy el tudjuk adni a sok tűzoltó fecskendőket és pumpát, és sisakot, és mindenféle egyebet, hogy megmaradhasson a munkahelyük. És maguk mindezt mivel hálálják meg?! Annyira röhögnek, hogy leáll a termelés. Mi ez a felfordulás?

A kis vödör megszeppelve látta, hogy a munkások két oldalra ugranak, ki jobbra, ki balra, s mindenki egyenesen felé mutat, az igazgató pedig rátekintett. Pár pillanatig nézték egymást, aztán pontosan az történt, amitől a kis vödör leginkább tartott. Az igazgató arca előbb mosolyra húzódott, majd kitört belőle a nevetés. A kis vödör leszegett tekintettel hallgatta a habzó, bugyborékoló, szűnni nem akaró kacagást. Egy idő után megállapította magában, hogy a nevetés most nem is bántja igazán. Vajon ilyen könnyen hozzá lehet szokni, hogy mindenki kineveti? De egészen másról volt szó. Ezúttal a nevetés másként szólt. Az igazgató ugyanis nem rajta nevetett.

A kis vödör a következő pillanatban a boldog igazgató tenyerén csücsült.

- Hálásan köszönöm az ötletet, és hogy legyártották ezt a pompás prototípust. Nagy lehetőséget látok a kezdeményezésben: mostantól játékokat gyártunk!

INCZÉDY TAMÁS